

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba,
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

VINGAN COMPTES!

A sigut molt llegit y comentat profusament l' article que varem publicar fá tres senmanas, á propósito dels comptes de la Catedral.

En aquest pais, ahont tot s' olvida, no s' ha olvidat del tot aquella demonstració feta ab l' eloquència incontrastable dels números, per medi de la qual hém vingut en coneixement de l' immens capital que hauria de tenir en poder seu lo Cabildo de la Catedral de Barcelona, si de las quantiosas sumas que ha vingut recaudant durant 322 anys, ha gès tingut la previsió de reservarne la friolera de 200 duros anuals, al piadós objecte, en nom del qual se percibeixen.

La prova de que encare 's parla del calcul que vá fer la CAMPANA DE GRACIA, es que no passa dia, sense que molts persones passin á la llibreria de 'n Lopez, á comprar aquell número.

Los que 's presentan demantano, pertanyen á totas las classes socials. Fins ha vingut algun capellá. A un bon senyor, que si no era sacerdot per la fatxa mereixia serho, varem preguntarli:

—Créu vosté qu' existeix aquesta suma de 93 millions de duros?

—Cá, sant cristiá.... [qui sab ahont para!]

—Pero ¿vosté no presúm en qué pot haverse invertit?

—No 's pensi, casi ho endavincaria.

—Digui, home, digui... ilustrins, y li agrahirem.

Lo bon home vá parlarnos *ex abundantia cordis*. Al seu entendre la major part del capital del Cabildo anava á parar á mans dels carlins durant las guerras civils, y lo restant s' enviava al Papa, en forma de donatius, per tenirlo propici y treure 'n privilegi espirituals á favor de determinadas dignitats eclesiàsticas. Sobre aquest punt va contarnos cosas qu' escruixen, y que no repetirém perque voldriam tenir-ne pretas més seguras que de las que 's desprenen de una senzilla conversa.

Pero en tot aixé hi ha un fet que crida l' atenció, y es l' absolut mutisme dels que deurian donar explicacions.

CARETAS PER TOTS LOS GUSTOS.

Que han llegit l' article de LA CAMPANA no 'n tenim dupte; l' ha llegit tothom apart de que nosaltres hem fet lo necessari perque arribés á son coneixement.

Y á pesar de tot callan.

Continuan recaudant la pesseta y pico per cada casament; pero callan.

A totes las iglesias hi ha trona; en moltes á falta de una n' hi ha dugas: desde las tals tronas s' han fulminat varias vegades las més tremebundas excomunions contra la CAMPANA DE GRACIA: hem publicat un article més terrible que totes las excomunions d' ells, y las tronas permaneixen mudas y silenciosas.

Desde 'l Palacio del Bisbe 's publica un *Butlletí eclesiàstich*, eco oficial de la Curia. En aquest *Butlletí* hi apareix tot lo referent al ram eclesiàstich: alocucions, pastorals, articles, anuncis, notícias, advertencias; donchs sobre 'ls ja famosos comptes de la Catedral, no s' hi ha publicat ni una paraula, ni mitja, res enterament.

Hi ha multitut de periódichs que viuhen á expensas dels sentiments religiosos dels seus lectors; periódichs carlins y mestisos que reparan en tot, que saben si 'l director de tal ó qual periódich liberal té germanas monjas; que no 's mou una fulla sense que se 'n enterin y ho esbombin á só de plats y campanillas; donchs, respecte de un assumptotan importantissim y ruidós com los comptes de la Catedral, cap de aquests periódichs, ni *Lo crit de la patria*, ni *El Correo catalán*, ni *La hormiga de oro*, ni *La revista popular*, ni 'l *Diario de Barcelona*, cap enterament, ha obert la boca; cap enterament ha trobat una rahó, una excusa, un pretext que contribuhi a calmar, á tranquilizar la conciencia alarmada del remat catòlic.

¿Qué significa aquest silenci?

* * *

Coneixém lo temperament ardorós dels neos, famosos per sas sagradas místicas y políticas: quan se barallan entre ells, aixordan y aturdeixen. Proba d' aixó las rabiosas polémicas que tot sovint s' entaulan entre mestisos y carlistas, que n' hi ha per taparse les orelles.

Donchs tractantse de una cosa tant santa com los caudals de la Catedral, recullits durant 322 anys pesseta per pesseta, y destinats á embellir la casa de Déu Nostre Senyor, no hi ha medi de sentirlos. Sembla talment qu' es-

LA CAMPANA DE GRACIA.

tigan soterrats: qualsevol diria que pesa sobre d'ells, ofegantlos y esclafantlos, l' enorme suma de 93 milions de duros distrets del seu objecte.

Quin concepte haurà de formarre de aquest obstinat silenci?

Cuidado que no hi ha feligrés en lo bisbat de Barcelona, que ja per si, ja pels seus antepassats, no tinga dret de demanar comptes. Tothom ha pagat y ningú sab fins ara ahont han anat a parar los fondos.

Si s' tractés de oracions ó de altres objectes espirituals podriam callar; pero senyors aquí s' tracta de pessetas, y no es just, ni es convenient que l' *vil metall*, colocolat en mans de persones que per l' ofici à que s' dedicen han de ser piadosas é integras, contribueixi à desvaneixi 'ls últims residuos de fe religiosa, engendrant un gran escàndol.

En tals matèries hi ha tribunals que s' anticipan al de la justicia divina; hi ha jutges y magistrats que no esperan à que certa mena de qüestions se ventilin en l' altra vida, sinó que ja en aquesta s' veuen y s' judicen.

Y en deficiencia de magistrats y jutges que fassan los ulls grossos, existeix un altre tribunal, lo tribunal de l' opinió pública, tribunal incorruptible, quals fallos purament morals no pesan menos que las condemnas dels tribunals de justicia.

Los acusats tenen la paraula.

P. K.

LA GRAN DISFRESA.

LER ella l' Carnaval es perpétuo. Desde cap d' any fins a Sant Silvestre, la veureu per aquests mons de Deu carregada de drapots y pellingos de tots colors, passejantse ab la mateixa frescura que si anés vestida com una persona.

La cara no se li veu. Y no porque la caretta li tapi, sino porque a copia de sofocos, xascos, bofetadas y desayres, la sèva avants simpatica fesonoma ha quedat enterrada sota una espessa capa de nyanyos, blaus, vermelhs y esgarrinxadas.

Pero ella ni se 'n dóna compte. Està tant acostumada à portar aquests trajes tant estrambòtichs y à arrastrar aquest genero de vida, que ja no comprén altre modo de vesur ni cap mes modo de viure.

Miréu! Los garrons adornan los seus baixos; la pols y las trenyinas cubreixen los seus alts; las tacacs morals y materials omplen tot le seu vestit.

Al rededor de la garganta, veyeu qui collaret il·luminen? Es una enfilada de llenguas de diputat; unes llenguas que tot ho diuen menys lo que han de dir, unes llenguas que dedican horas enteras a parlar de combinacions políticas, de dissidencies y de altres grandiosas insignificancies, y no poden perdre cinch minuts sisquera parlant de lo que convé al pais, de sas verdaderas necessitats, de sas legitimas esperances, de sas drets desconeguts y trepitjats...

Ja s' bellugan les llenguas, ja treballan; pero treballan exclusivament per ellas mateixas, y en mitj dels seus cants eloquents y sublims, se riuen dels infelissos que se les escoltan creyent que aquelles paraulas pujan del cor, y no saben que lo que les llenques diuen, en les llenguas ha nascut.

Seguim més avall, examinéu lo seu cos y diguéu si heu vist may res tant repugnant y estrafalari.

Aqui y allà trossos estripats de lleys que no s' cumplen; aqui y allà fragments de ordres que s' olvidan, aqui y allà decrets y disposicions contradictorias de mil formes y colors, y de totes las midas conegudas.

Hi ha una página de la lley de reunió, en virtut de la qual ningú pot reunir-se ab ningú.

Una altra pagina que garantisa la llibertat de religió, gracias a qual garantia 'ls capellans bofetejan als que no s' treuen la gorra al passar una professió, y 'ls tribunals castigan als que s' hi tornan.

Hi ha un tres de lley electoral, que prevé tots los abusos y pena totas las falsificacions, si bùs no imedeix que voti qui no ha de votar, ni que 'ls verdaders electors se quedin sense vot, ni que 'ls elegits perdin l' acta, ni que resulti triunfant un *vividor* que no ha obtingut cap vot... com no siga 'l d' ell mateix.

Hi ha també... pero seguim, seguim avall. No fos cas que, regirant trossos de lley, la lley nos fés a trossos à nosaltres.

Un dels adornos que abundan més sobre l' seu traje son los sellos, timbres y demés estampetas pèl istil.

Sellos de totas classes y preus, sellos per la cara y pèl catell, sellos per menjar, per beure, per respirar y per morirse... Y entre ells s' hi notan unes diferencies molt curiosas: n' hi ha uns de molt confosos, mal marcats y sense color: aquests son bons: n' hi ha uns altres molt boniques, brillants y ab lo dibuix molt correcte; son los falsos...

Després segueixen los farbalans y guarnicions de

cédulas, aquests documents que 'ns han de portar a domicili, y que perque no 'ns los volen portar, hem de pagarlos duplicitats, triplicitats, ab apremi, ab recàrrec y després ab un tant per cent de mès.

¡Y viva la brom!

No acaban aquí 'ls guarniments del vestit de la gran disfressa; hi ha encara 'ls llassos d' adorno, las flors artificials... y 'ls geps naturals.

Per llassos porta una llista interminable de pagos y contribucions que li xuclan la sanch de las venas, sense que li reportin cap profit.

Las flors están formadas per uns grups de generals y altres xupons, que tot cobrant las sustanciosas pagas que tenen senyaladas, murmurant y's sublevan cada quinze dias, ab la santa intenció de ferse aumentar lo sou.

Y 'ls geps... los geps á la vista están. Distraccions de fondos, evaporacions de caixas, subastas... intencionadas, negocis misteriosos, ... la mar d' enredos y timos...

A pesar de tot, miréu! la gran disfressa viu, no direm felissa, pero si contenta.

Ronda, salta, canta y balla de poble en poble y de ciutat en ciutat, arrossegant pèl llot las seves pallarginas, y quan algun innocent ó bromista li pregunta qui es, encara gosa à respondre, quadrantse ab molta flama:

—Soch una nació, soch Espanya...

FANTÁSTICH.

o govern no té cura. Havia fet grans promeses; pero no se 'n realisa ni una de complerta.... ni mitja, ni una sombra.

L' únic ministre que traballa es lo senyor Alonso Martínez.

Pero aquest no avansa, retrocedeix.

Bè li coneixen la flaca 'ls conservadors que l' aconsellen. Y ell se 'ls escolta y 'l secundan.

Fà pochs días, lo bisbe de Zamora vā manifestarli qu' era precis corretjir à la prempsa que desprestigia a l' Iglesia.

—Està bè, vā respondre l' ministre: anyadirém al Còdich una nova base qu' estableixi sanció penal en los delictes contra 'l culto, 'ls ministres y las ceremonias del catolicisme.

Ja anteriorment en Moyano vā demanarli que traçades del Còdich l' article que castiga als que ab amenaçass o violencias privan de traballar à un ciutadà encara que siga en dia festiu.

—Concedit! respondéu 'l famós Alonso Martínez.

Concedit tot, basta que ho demanin los reaccionaris. Perque lo secret del actual govern es aquest:

Gobernar ab las lleys reaccionaries y menjar ab la boca propia.

En las bases del nou Còdich penal, n' hi falta una d' important, y es molt estrany que no hi haja hagut un senador demòcrata que s' haja atrevit à recordarla. Sanció penal contra 'ls ministres y gobernants qu' en lo poder fan tot lo contrari de lo que prometen en l' oposició.

Aquest delicte hauria d' anar comprés en lo capítol de las estafas.

Sobre si podrà disposar de l' exercit com millor li sembla, durant set anys ó durant tres, en Bismarck va tenir que disoldre l' Assamblea, y avuy l' Alemanya està bullint, ab motiu de las eleccions.

A Alemanya hi ha imperi.

Lo general Boulanger, ministre de la guerra frances, va demanar uns crèdits extraordinaris per atencions del seu ram, y l' Assamblea 'ls hi vā concedir, sense discussió y per unanimitat.

A Fransa hi ha Repùblica.

Comparin y judiquin.

A Alemanya la guerra es la causa de una dinastia.

A Fransa es la defensa de la honra nacional.

Los alemanys avuy estan dividits, terriblement dividits.

Los francesos estan units com un sol home.

Per això 'ls alemanys, que no han pogut pahir encara l' Alsacia y la Lorena, y corren perill de tenir que restituir-la, amenassan, pero no pegan.

Per això 'ls francesos esperan y callan.

Al últim comprenent los fusionistas que l' estancia

de 'n Villacampa y companys á Fernando Póo equipava á una mort lenta y dolorosa, han decidit trasladarlos á la costa de Africa.

Y 'ls hi han trasladat.

Alguns conservadors, fent gala de aquella generositat que 'ls caracterisa, s' han alsat com fieras, bramant contra dels governs.

En Silvela ha dit que 'l govern estava representant una comèdia en tres actes.

Acte primer: l' indult.

Acte segon: lo trasllado dels indultats, desde Fernando Póo á Ceuta.

Acte tercer: aquest no s' ha representat encare; pero 's representarà sens falta; regoneixement de graus y concessió de sous y empleos als processats.

Los conservadors son enemics irreconciliables del genero cómic; ells estan pèl genero tràgic.

Ab lo mateix assumptu que en mans dels fusionistes ha sigut una comèdia en tres actes, ells n' haurian fet una tragedia en un.

Acte únic: ¡cap á terra tohom!

¡Pobres fieras! ¡Fan una llàstima! ¡Tanta fam y tant poch menjar!

Pintura de l'Espanya fusionista, feta per un periódich de Cádiz:

«Hi ha províncies, segons nostres notícies, abont se juga molt, perque cada casa dona un tant pujat pera 'l governador, y sàpiga que hi ha governadors que s' alaben de dir que no hi ha més lleys que las de la conveniencia y no despatxan res, absolutament res, ni un expedient, ni un pressupost, ni un compte, ni una llicència, encara que sigui per anar á Ultramar, sens que 'ls interessats suhin més ó menos.»

Suant de aquesta manera, no es estrany que Espanya 's recomani com un país molt aproposit contra 'ls costipitats.

Y á pesar de tot, tohom estornuda.

CARTAS DE FORA.—Lo rector del Masnou, s' negà assistir al enterro de un pobre infelis l' endemà de la nevada, dicens «que hi havia massa neu, y que per lo que li davau no volia mullar 'ls pèus.» Vajin á apendre caritat ab aquest rector que no vol mullar 'ls pèus. S' haguès tractat de l' enterro de un rich, s' hauria posat las botas.

Cusi germà del rector del Masnou, déu ser lo vicari de Agramunt. Havent mort uua criatura de un mes, lo pare del difunt li demanà un enterro de primera. Y 'l vicari, mirantse'l à tall de botiquer, va preguntarli:—¿Quàntas missas se li han de dir? Y las misses aquestes seràn de primera, veritat?

Considerant lo pare que una criatura de un mes no necessita missas, perque no pot tenir gayres pecats, respongué que n' hi havia prou ab una de un capellà no més.

Donchs lo vicari va negarse à cumplir los desitjos del pare: l' enterro sigué de tercera y de tercera també 'ls tocs de les campanas.

Se véu que hi ha vicaris que fan com certs negociant:—O m' ho compras tot, ó no 't vench res.

RÚA NACIONAL.

Diuhen que 'l Carnestoltes va anant de baixa; pero jo crech, com sempre, que va aguantantse. Y en poca estona, per si acas algú ho dubta, puch darne probas.

Aquí tenen un ministre axerit y vanitòs, que tot ho vol fè a la anglesa y 'ns mata la producció. Ja ho veu que aixis tot va endoyna, ja ho veu que 'l pais no pot viure d' aquesta manera; pero ell, rès... com si fos sòrt. D' un home aixís no pot dirse que 's disfressa d' espanyol?

¿Y aquest altre? Es progressista ó al menos sempre n' ha estat; pero 'l tupe li fa nosa y 'l tira cap endetràs. Si mima à la maduralla, y no gosa à caminar, y ab tot y això, nit y dia vè a fernes lo liberal. ¿Qui no veu que, en lloch de serne, es que se 'n ha disfressat?

Aparteu las criaturetas! Aquí vè 'l pollo rumbòs, que ha sigut lo bras de ferro del partit conservador. Avants tot era 'l gran Cánovas, tot lo qu' ell feya era bò... avuy lo desacredita y 'l rebaixa tan com pot. ¿Qué vol di això? Que aquest home va disfressat, com van molts.

¡Otros que tal! Un patrici que, no fa pas gayre temps,

¡Qu' es cas d' admetre, ni en somnis,
ni monarquias ni reys!
¡Sobre tot la conseqüència!
Pero... res, van cambia 'ls vents
y 'l de la honesta distància
va olvidarse de sè honest...
¡Oy que aquest tio d'ú 'l traje
de politich consequent!

—Vaja, 'l nebó del seu oncle!
Un demòcrata pur sang
que ha anat sembrant democracia
com qui diu per tots los camps.
Mes, si avuy va ab en Romero,
y camina com los crancs
y 's diu, de totes passadas,
demòcrata, com avants,
aquest tint de democracia
¡qué pot ser sinó un disfress?

—Quin altre! El niñ mimado
de la situació present,
lo general de Sagunto,
Navarra, Cuba y la Seu.
Diuhen qu' es una eminència,
á pesar de que jo crech
que cada vintiquatre horas
fa un parellot de pastels...
Si es aixis, no podém dirli
que 's disfressa d' eminent?

—Y aquest flemàtic ministre
qu' es fusionista hasta allí,
y 'ns està guisant un còdich,
en que 's filrà tan prim
que 'l que gosi á obrir la boca
correrà sempre 'l perill
de trobársela tapada...
No 's comprén ben clà y ben llis
que d'ú 'l traje fusionista,
pero que no es lo que diu?

Y de tants que aquí predican
democracia, llibertat,
pau, ordre y altres endróminas,
y no 'ns deixan tenir pau,
ni coneixen lo qu' es ordre,
ni han sigut may liberals,
ni volen la democracia...
No tenim dret de pensar
que de lo qu' ells anomenan
no més ne van disfressats?

Diuhen que 'l Carnestoltes
va anant de baixa;
pero jo crech, com sempre,
que va aguantantse.
Y en poca estona,
tots aquells que ho duptavan
n' han tingut probas.

C. GUMÀ:

ENTRES s' ha discutit en lo Congrés
l' arrendament del tabaco, en
Martos ha fet lo que faig jo cada
dijous.

Ha fet campana.

Per excusarse de assistir á la
sessió deya qu' estava malalt; pero
estava passejant tot lo dia.

—D. Cristina, prenui un xich de rapé, que se li
descarregarà 'l cap, li deyan los seus amichs.

—No, ca, al contrari.

—Y donchs, què tè?

—Un embaf de tabaco.

—De tabaco ó de sagastinisme?

D. Cristina, estornudant:—Etxém!

En Pons y Monteys no fila prou bè ab lo govern.
Y 'l govern, sense prevenirlo, 'l dimiteix del cà
rrec de secretari de la comissió de Còdichs de Ul
tramar.

Ja 'm sembla que sento á n' en Sagasta:

—Ala, al llit sense sopar! A la taula no hi vull ma
las caras!

Apenas los francesos inventan una sus'tancia explosiva titulada *Melenita*, que ja 'ls alemanys ne combinen un' altra y la batejan ab lo nom de *Rubarita*.

Al costat de las quals la *dinamita*

se queda molt petita.

Dinamita... Rubarita... Melenita...
Com si diguessem Anita, Conchita, Pepita...

Un invàlit del amor ja ho deya:—Desconfiéu dels
noms acabats en *ita*... A mí, al menos, m' han tirat
per portas.

Pròximament se posará la primera pedra á un con
vent de Caputxins, situat entre Sarriá y Pedralbes.

Es á dir, á quatre passos de Barcelona.

Regla de proporción:

1835 : 1887 :: 52 : x

—No hi ha cap gueto del any 35, capás de treure
aquesta regla de proporción?

Diuhen de Madrit qu' en Sagasta está malalt.
Per malalt qu' estiga, may ho estarà tant com la
pobra Espanya.

Aquesta si, que la pobra no té cura.

Un diputat manifesta que hi ha molts juhèus que
tractan de venir á Espanya y pregunta si se 'ls per
metrà estableixre aquí.

—No hi ha cap inconvenient, respón lo govern.
Nosaltres, mès franks que 'l govern, los aconsella
rem que no vingan pas.

Escolltin, què hi farian aquí? L' Espanya ja no té
res per emprenyer.

Cantava la Patti á Sant Franciso de California, pro
vocant tal entusiasm, que sobre de l' escena va
caure... què dirífan?

—Una corona? Una toya de flors? Alguns som
breros?

No senyors: una bomba.

Afortunadament la bomba va estallar en mans del
que va dispararla.

De manera que ab una mica mès la pobre Patti hi
paga 'l pato.

Barcelona, la setmana passada, va quedar conver
tida en una especie de Siberia.

—Quina manera de nevar!

Asseguraven los mès vells que no s' havia vist mai
en la nostra ciutat un espectacle semblant.

Un empleat de carril deya:

—La neu aquesta anava consignada á Russia; però
pel camí s' han esbotzat los fards.

* *

La nevada va coincidir ab l' onze de febrer.

En tal dia del any 1873 va esclatar un volcà.

Enguany ha cayut una espessa capa de neu.

Pero sota de l' neu també hi bull l' entusiasm.

Sota de la neu la llavor grilla.

* *

Un poble meridional com lo nostre té sempre ideas
y travessura.

La neu va treure á la gent de casa. Tothom estava
anhelós de contemplar l' espectacle que oferia la ciu
tat nevada.

Per tot arréu se veyan escultors ó aficionats, mode
lant figures.

Las que mereixian la preferència eran en Sagasta y
en Rius y Taulet, l' un ab lo tupé, l' altre ab las pa
tillas.

Pero apenas formats, se fonian.

Es lo que succeix sempre ab aquests tipos ay
qualits: ab una mica de calor se desfan.

* *

Una observació del natural.

—Qu' es lo primer que 's neva de las senyoras?

—Lo sombrero.

—No senyors: lo polisson. Durant las últimas neva
das n' hi havia que semblava que hi duguessen un
piló de sucre.

Contra 'ls que critican qu' en lo Congrès espanyol
se gasti cinch mil rals al mes en carmellos, salta un
periódich conservador, assegurant qu' en lo Congrès
nort-americà van embrutararse en 242 dies de sessió la
friolera de 138,550 toballolas, ó com si diguéssem 600
al dia.

Si aquests dades fossen certs, sempre 's demonstra
ria una cosa.

Que 'ls diputats nort-americans lo primer que pro
curan es no dur las mans brutas.

Aquesta setmana se 'n van los Pinauds, los artistas
del Circo qu' escamotejan una senyoreta.

Escolltin, avants de anàrs'e'n no podrian escamote
jar uns quants ninots politichs que corren per aquí?
Quant los hi agrahiríam!

XARADA.

Segona y quarta es igual;
un animal la tres-dos;
prima-terça part del cós
y es fet d' àigua la total.

ROMÀ ESPINAT.

MUDANSA-CONVERSA.

(A casa un betas y fils).

—!Qué necessitas pubilla?
—Vull una tot de trenzilla
per la senyora Total.

—¿Que pots 't fa venir ella?

—Sí.

—De quin colò?

—Vermella.

—Y de quin preu?

—De mitj ral.

—De total he?

—Si senyó.

—!Qué fa 'l seu senyó, està bò?

—Ja té tot?

—Cá.

—Malament.

—Are tè doló també.

—Ahont?

—Entre jo y vosté

ho havem dit fa poch moment.

PEPET D' ESPLUGAS.

SINONIMIA.

Miri un home senyor Tot
que neda per arribar
á la tot: casi no pot
moures: li tot de nedar.

SALDONI DE VALLCARCA.

TRENCA-CLOSCAS.

—QUAN LI DECH JOANA?—TE DOM.

Formar ab aquestas lletras lo títol de una obra cé
lebre.

ANTON TERRÉS R.

GEROGLÍFICH.

LIII

T

aaa

LIII

T

1887

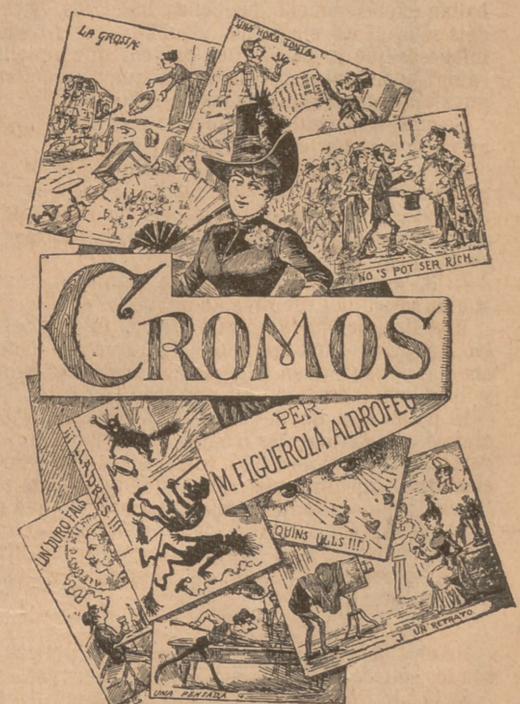
A

ALLEIDIV OCSICNARF.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans M. Bernat Xinxola, Un Tronera, Un Trago, Cosme Usu
rer, J. Espunya Ribot, E. Casas, F. Uerdna y J. Hilo, Un qu' es
criu, Frascuelito, Peret del Carril, Enrich Casa, A. Pallejà y Nas
de Bisbe.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.—
Ciutadans P. R. de Olot, Un Tronera, Pepe d' Esplugas, Un de
cal Pelat, Alleidiv Ocsicnarf, Sir Pystrinch, R. Roura, Xicot com
cal, A. Rubert, Un aficionat, Frascuelillo, Leugim Anidem, J. A.
(a) Un Xevalei: J. Ros Bru, C. de Barril, A. Recioret y B., Marxant
d' Irene, P. Extraordinari, Joanet de Berga, y Saldoni de Vall
carca.—Publicaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà C. de Barril: Los versos estan bés; però 'l final es massa
sui generis.—J. Planas: La poesia esta bastant bés.—S. Nadal: L'
article no filà prou.—J. Molas: No ha estat aquesta setmana tant
felics com en la passada.—Saile i Orraug: Hi ha alguns ripios: ade
més l' idea es molt gastada.—J. M. Bernis: No va prou bés.—Cuca
racuch: Insertarem los versos y algunas cantarellas.—J. Aleix: L'
hi acusém recibo del article que ja 'l havíam rebut anteriorment.
—P. Lalluna: En los versos hi ha facilitat; pero son molt incorrectes.
—D. C. Ferrer: La primera part del article es molt pesada: en
general es poch spontaneo.

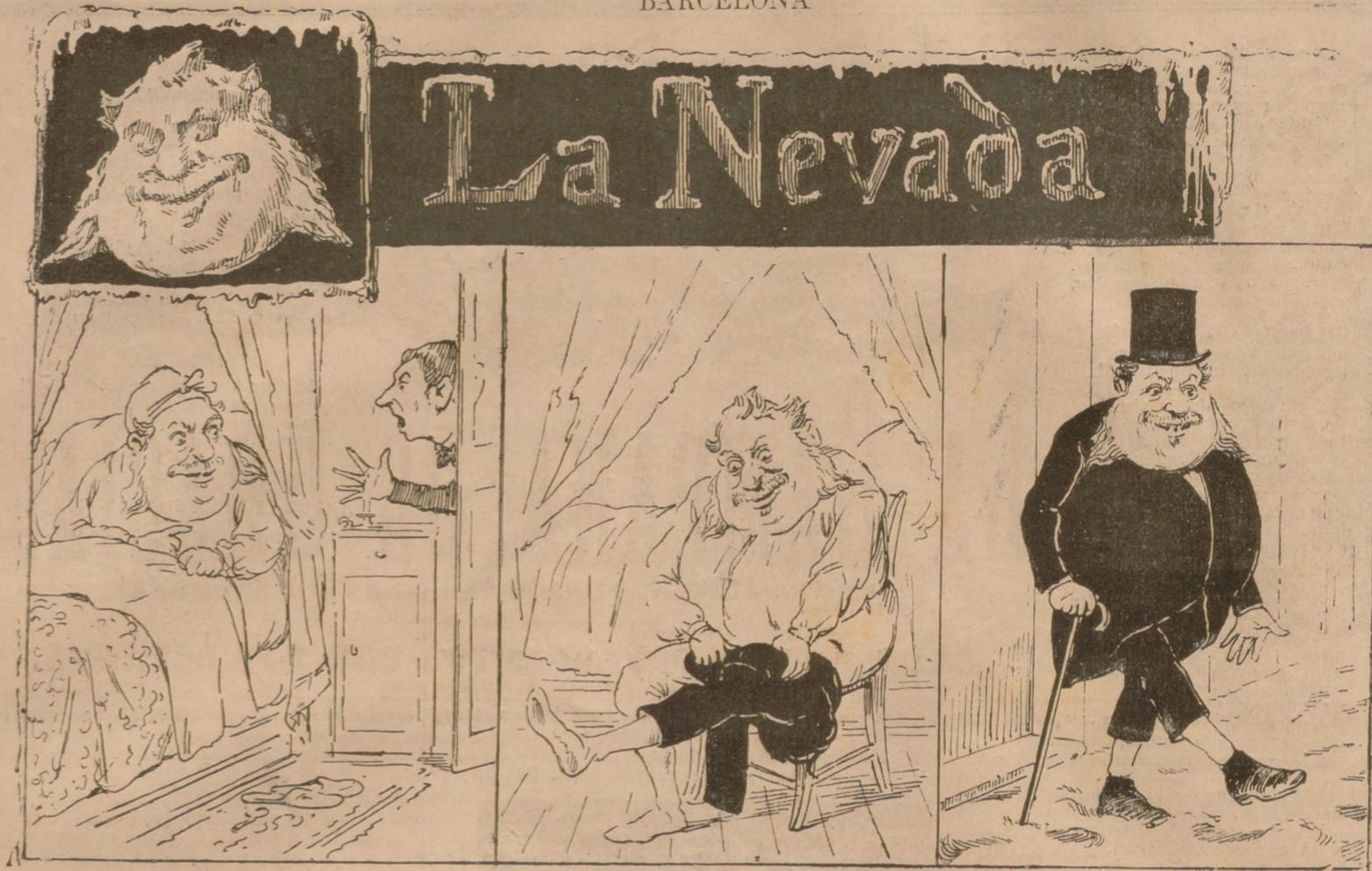
ILUSTRADA PER M. MOLINÉ.

Forma un quadern de 16 páginas y val 1 ral.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatre 21 y 22.

BARCELONA

—D. Ignasi: ha caygut una nevada qu' esparvera.
—Ja veurás, portam los pantalons de la primera
vegada que vaig ser regidor.

—Ara veurán si serveixen!...

—Ja 'n pot caure de neu, que lo qu' es als
pantalons, no m' hi arriba!...

MADRIT.

—D. Cristino que no vè al Congrès? Miri que tratém de lo dels tabacos.
—Gracias, m' incomoda 'l fum.